

כל המשפחה מחוברת סביב הדרך של אבא

מסרים מהדף היומי / גליון מס' 39 / פרשת יתרו תשפ"ג

עיצוב ייחודי
להדפסה חסכונית
מומלץ להדפיס
ולחלק בעבודה ובקהילה

מחפש שיעור או חברותא מתאימה?
מעוניין להתחבר לקהילה בסביבה שלך?
לברור רכז 'חלקי בקהילתי' באזורך:
052-7600080

סעודה שלישית

השבוע למדנו בגמ':

דף י"ט.

"הואיל ושנה בחטא"

נזיר טמא חייב להביא קרבן חטאת על חטאו, מהו החטא? בגמרתנו השבוע מבאר רש"י שחטא בכך שלא נזהר בדיני הנזיר ונטמא. והדבר דורש הבנה, הרי ייתכן שהנזיר נטמא בשוגג? ייתכן שנהרס בכל תוקף שלא לצאת מביתו, ובתוך ביתו מת אדם; וכי זהו חטא הדורש כפרה?!

אלא שהשאלה עצמה היא התשובה; אמת! חכמים ידעו כי גם מי ש'נכשל' בשוגג, אילו היה נזהר בתכלית הזהירות לא היה נכשל.

הבעש"ט הקדוש המשיל על כך משלו: שני חיילים הצטוו להביא ארגזי אוצרות לבית המלוכה, שניהם נאלצו לעבור בדרך חתחתים - יערות מסוכנים שורצי חיות ושוודים. האחד מילא את פקודתו ובה על שכרו, ואילו חברו בא בידים ריקות. כשהעמידוהו לדין הצטדק: "נשדדתי" סיפר "וכי יכולתי לעמוד מול חבורת שודדים?!" טען, אלא שהמלך סרב לקבל זאת: "וכיצד אפוא חברך הצליח להביא את שלו?" - תהה, "כנראה שהארגז היה חשוב לו, וכיון שכך הלך בדרכים נסתרות ושמר עליו מכל משמר. אתה לעומתו התהלכת בשוויון נפש, צעדת בדרכים מרכזיות ללא כל זהירות, ובכך הזמנת עליך את השודדים!" סיים בחומרה והורה להענישו.

איך זה קשור אלינו?

אם נפנים את חומרת העברה, ואת גדולתו של מי שהזהירנו עליה, בוודאי ניזהר ביותר שלא להיכשל, ובע"ה מובטח לנו שנצליח בכך.

יום שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף ט"ז.

"אבלות שבעה מדרבנן"

בגמרא השבוע הובאה תקנת חכמים שמי שמת לו אחד מקרוביו, עליו לשבת באבלות שבעה ימים [מן התורה, לרבים מהפוסקים נהגת האבלות רק יום אחד].

בעל ספר החנוך (מצוה רסד) מבאר כי מטרת האבלות היא שישב האדם עם עצמו, יבין שאסונו לא בא לחינם, ויתעורר לתקן את הסיבות הרוחניות שהמיטו עליו את הכאב.

בימינו לאחר כל אסון רח"ל מקיימים 'ועדת חקירה' שתמצא את האשמים. אנו לעומת זאת נדרשים לחקור בינינו לבין עצמנו. אין לנו ספק מי האשם... עלינו רק לברר בעצמנו ולמצוא את הפתרון הרוחני שימנע את האסון הבא חלילה...

לפני כשנתיים התעטף עם ישראל באבל, כאשר עלו בסערה השמיים ארבעים וחמשה נפשות נקיות וקדושות ב'אסון מירון'. אחד ההורים ששכל את בנו נשאל את מי הוא מאשים, והשיב בגבורת קודש: "כיצד אוכל להאשים מישהו, בעוד בני כלל לא היה אמור להיות במקום. הוא השתתף באירוע אחר, ויד ההשגחה היא שהובילה אותו לתוככי האסון. בהכרח ש'בשלי הסער הזה', וכיצד אוכל להאשים אחרים".

איך זה קשור אלינו?

"דרך אכזריות" מכנה הרמב"ם בהלכות תענית את התולים אירועים כאלה ואחרים בדרכי הטבע ואינם מתעוררים לשמוע את קול ה'. אנו כמובן לא נוהגים בדרך אכזריות ובוחנים את מעשינו כדי למנוע אסונות וכאב.

ליל שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף י"ג.

"בעא מיניה בן רחומי מאביי, הריני נזיר לכשיהא לי בן"

בגמרתנו השבוע דן 'בן רחומי': אדם שאמר: "הריני נזיר לכשיהא לי בן, ושמע חברו ואמר 'ועליו' - האם התכוון החבר כשכיוולד לחבר בן יהיה נזיר, או שכשיוולד לו בן יהיה נזיר, כמו"כ במקרה שאמר החבר 'ואני', האם התכוון לנזירות כשיוולד הבן, או שמא התכוון לומר 'רחימנא לך כוותיך', כלומר, אויב קב את בנך כמוך, אך לא התכוון לנזירות.

המהר"ץ חיות מאיר מבט לנקודה מעניינת; האמורא 'בן רחומי' אינו מוזכר בש"ס אלא בגמרתנו, ואם נשים לב נראה ששמו נגזר מהנושאים שאודותיהם דן: בן - לכשיהא לי 'בן', רחומי - 'רחימנא' לך, כפי הנראה כונה האמורא לפי מימותי, וכך הוא נזכר לנצח.

ללמדך שהרוצה בזכרון נצח יבחר בתורה, שהיא תחייהו לנצח.

עשיר מופלג סיפר לרבו על כוונתו להנציח את זכר אביו בהקמת גן מפואר ובו מזרקות ענק. אלא שהרב סרב להצטרף להתלהבותו; "כשביקש רבינו יחזקאל לנדא להנציח את אביו, בחר לעשות זאת בכך שקרא לחיבורו הגאוני 'נודע ביהודה' על שמו", סנט בו הרב, 'מוטב שתנסה גם אתה לחפש רעיונות בכיוון זה'.

איך זה קשור אלינו?

הקשר שלנו לעולם הנצח הוא רק דרך התורה! הדף היומי, השיעור, הלימוד - הם המקום הנכון להשקיע, למי שחפץ באמת בויכרון נצח.